

Til § 7.

Udslettelsen af et Mærke i Registret er ligesom selve Indregistreringen væsentlig en formel Akt, der Intet har at gjøre med Retten til Mærket og lige saalidt ophæver denne Ret som Indregistreringen grunder den. Udslettelsen forudsætter, at Retten til Mærket allerede er bortfalden eller aldrig er kommen til Eksistens, og tilligter dels i de nævnte Tilfælde at rense Registret for de ugyldige Mærker dels at konstatere, at Retten til Mærkerne er tabt eller aldrig erhvervet, hvilket Sidste navnlig er af stor Betydning for Treddemand, der uagtet den i § 8 foreskrevne Bekjendtgørelse om Udslettelsen ofte kun ved selv at efterse Registreringerne kan forvisse sig om, hvorvidt den udelukkende Ret til Brugen af et vist Mærke endnu tilkommer en Anden.

Den af Anmelderen fremsatte Begjæring om Udslettelse kan være enten frivillig eller fremtvungen ved en ham i Genhold til § 16 overgaaet Dom. I begge de nævnte Tilfælde kan derhos Begjæringen gaa ud paa dels at Mærket fuldstændig udslettes, dels at det kun udslettes for enkelte af de Varearters Bedkommende, for hvilke det oprindeligt er anmeldt. Naar Mærket uden udtrykkelig Begjæring af Anmelderen udslettes af Dørrigheden af egen Drift, sker dette, affet fra det under Nr. 4 nævnte Tilfælde, fordi Anmelderen forudsættes stilkende at have givet Afkald paa Brugen af Mærket. Denne Forudsætnings Berettigelse behøver for det under Nr. 2 nævnte Tilfældes Bedkommende ikke nærmere at godtgøres. Med Hensyn til det under Nr. 3 nævnte Tilfælde bemærkes, at det er ønskeligt, dels at rense Registreringerne for Mærker, der ikke længer bruges, dels at gjøre det muligt for Andre at benytte saadanne Mærker, ligesom det ogsaa er af Interesse for Publikum at blive bekendt med, at den rettlige Beskyttelse for et Mærke er ophørt. Da det imidlertid ikke er muligt paa anden Maade at komme til Kundskab om, hvorvidt Anmelderen af et Mærke vedblivende gjør Paastand paa den udelukkende Ret til Brugen af samme, maa det anses hensigtsmæssigt at bestemme, at Anmeldelsen Tid efter anden skal gjentages, forsaavidt Anmelderen fremdeles ønsker Beskyttelse for det anmeldte Mærke. Sker der ingen fornyet Anmeldelse, forudsættes det, at Anmelderen ikke længer har en virkelig Interesse i Brugen af Mærket, og han anses derfor for at have givet stilkende Afkald paa Brugen deraf. Tilsvarende Bestemmelser findes i alle de i andre Lande om Beskyttelse af Varemærker udkomne Love, kun er det Tidrum, i hvilket en Anmeldelse uden Fornøyselse er gyldig, fastsat forskjelligt i de forskjellige Love, nemlig til 10 Aar eller længere Tid. Det i nærværende Lovforslag foreslaaede Tidrum af 10 Aar stemmer med, hvad der i saa Henseende er fastsat i den for Tydskland udkomne Lov. Da den i § 6 foreskrevne Fornøyselse af Anmeldelsen i Tilfælde af Flytning til en anden Dørrigheds-

heds, forudsat at den sker inden den fastsatte Frist af 14 Dage, kun er at betragte som en Sjæntagelse af den første Anmeldelse, er det en Selvfølge, at Taaaret regnes fra denne.

At et indregistreret Mærke bør udslettes, naar Mærket i Genhold til Forskrifterne i Forslagets § 4 ikke burde have været indregistreret, er en ligesom Følge af, at der ved Anmeldelsen af et saadant Mærke overhovedet ikke er opnaaet nogen Ret. Da Anmelderen imidlertid paa Grund af den stedfundne Indregistrering har Grund til at tro, at han ved sin Anmeldelse virkelig har opnaaet Ret til Brugen af Mærket, er det billigt, at der meddeles ham særlig Underretning om Udslettelsen af Mærket, da det ikke med Sikkerhed kan paaregnes, at han ved den i § 8 foreskrevne Bekjendtgørelse om Udslettelsen faar Kundskab herom.

Til § 8.

Den i Forslaget forudsatte Indregistrering af Anmeldelserne i lokale Register medfører, at man ikke af disse kan skaffe sig en almindelig Overfugt over alle anmeldte og endnu gyldige Mærker. Man har derfor søgt paa anden Maade at gjøre det muligt for Enhver, der har Interesse deraf, at forskaffe sig en saadan Overfugt ved Bestemmelsen om, at den første Indregistrering saavel som Udslettelsen af et Varemærke uopholdelig af vedkommende Dørrighed skal foranstaltes bekjendtgjort i den af de til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekjendtgørelser autoriserede Tidender, som af Indenrigsministeren dertil bestemmes.

At der kun er foreskrevet offentlig Bekjendtgørelse af den første Indregistrering, ikke af den Indregistrering, der følger af den i § 6 foreskrevne Sjæntagelse af Anmeldelsen i Tilfælde af Flytning til en anden Dørrighedskreds eller af den fornyede Anmeldelse i Genhold til Bestemmelsen i § 7 Nr. 3, er begrundet paa, at saalænge Udslettelsen af et anmeldt og derefter indregistreret og offentliggjort Mærke ikke er bekjendtgjort, maa enhver Treddemand gaa ud fra, at den til Brugen af Mærket Berettigede endnu er i Besiddelse af sin udelukkende Ret til samme og har iagttaget hvad der er nødvendigt for at bevare sin Ret. At han har gjort dette, er det derfor ikke nødvendigt at bringe til offentlig Kundskab.

Da Bekjendtgørelsen om den flete Indregistrering af et anmeldt Mærke sker i Anmelderens Interesse, er det naturligt, at han afholder de derved foranledigede Bekostninger, hvorunder isørigt ikke blot falder Betalingen for selve Bekjendtgørelsen, men ogsaa de ved Brevvevlingen med Meddaktionen af vedkommende offentlige Tidende betynde Udgifter. Ligeledes er det naturligt, at Bekostningerne ved Bekjendtgørelsen om den Udslettelse af et Mærke, der sker ifølge Anmelderens egen Begjæring (§ 7 Nr. 1), uden Hensyn til om denne er frivillig eller fremtvungen ved en ham i Genhold til § 16 overgaaet Dom, falde